

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **M. T. N.**, zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem, se sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 19. 5. 2023, č. j. MV-45053-3/SO-2023, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 2. 2024, č. j. 17 A 82/2023 - 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 18. 11. 2022, č. j. OAM-40350-57/ZM-2019, zamítlo podle § 46 odst. 6 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty. Shledalo totiž, že pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky. Odvolání, které proti jeho rozhodnutí žalobce podal, žalovaná zamítla v záhlaví uvedeným rozhodnutím a rozhodnutí ministerstva potvrdila. Žalobce se proti jejímu rozhodnutí bránil žalobou, jíž městský soud napadeným rozsudkem vyhověl, rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

[2] V odůvodnění poukázal na specifika zamítavých rozhodnutí o žádostech o vydání zaměstnanecké karty, jež se opírají o skutečnosti, které jsou předmětem utajení. Poznamenal, že ačkoli žadatel nemá na vydání zaměstnanecké karty právní nárok ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, musí být i toto řízení prosté svévole a podmínky pro projednávání mají být férové. Účastník řízení tak má podle městského soudu právo na to, aby mu správní orgán sdělil alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z utajovaných podkladů vyplývají a v čem spočívá podstata důvodů, které jsou základem pro rozhodnutí. Správní orgány však podle něj nijak blíže nerozvedly, ani nespecifikovaly své závěry o tom,

že žalobce využil k podání pobytové žádosti v systému Visapoint služeb organizované zločinecké skupiny. Uvedl, že pokud využití těchto služeb bylo důvodem pro zamítnutí žádosti, měl žalovaný identifikovat konkrétní řízení, v němž žalobce žádal o pobytové oprávnění. Uvedení konkrétního řízení by podle městského soudu neohrozilo podstatu utajované informace. Naopak by vyjasnilo, zda žalobce skutečně využil služeb organizované zločinecké skupiny a následně mu umožnilo náležitou obranu proti tvrzení o jeho sepětí s touto skupinou.

[3] Městský soud dále zdůraznil, že žalobce má právo vyjádřit se k podstatným skutečnostem, které jsou důvodem zamítnutí jeho žádosti. Toto právo je sice legitimně omezeno požadavkem na nezmaření účelu utajení informací, avšak úkolem správních orgánů je nalézt přijatelný kompromis mezi protichůdným zájmem žalobce na seznámení se s důvody zamítnutí žádosti, který je výrazem práva na spravedlivý proces, a protichůdným zájmem státu na důvěrnosti utajovaných informací vyplývajícím z veřejného zájmu na udržení bezpečnosti a veřejného pořádku. Proto je nezbytné žadateli o pobyt sdělit alespoň podstatu důvodů zamítnutí žádosti. Městský soud poukázal na to, že správní orgány v předložené věci žalobci pouze sdělili, že využil služeb organizované zločinecké skupiny k podání pobytové žádosti v systému Visapoint. Takové sdělení však podle něj žalobci neumožňuje efektivně se bránit proti důvodům zamítnutí žádosti. Městský soud přitom neshledal žádný důvod k tomu, aby správní orgány žalobci neupřesnily, kdy se spojil s organizovanou zločineckou skupinou, jak a ve kterém řízení využil jejích služeb. Dovodil proto, že správní orgány tím, že žalobci nesdělily konkrétnější informace, nepřipustně omezily jeho možnosti obrany proti zamítnutí žádosti a že toto omezení bylo nepřiměřené ve vztahu k účelu utajení. Uzavřel proto, že rozhodnutí žalované je z tohoto důvodu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[4] Se žalobcem se však městský soud neztotožnil v tom, že by nezákonnost rozhodnutí žalované spočívala rovněž v absenci bližší specifikace zdroje utajovaných informací. K tomu uvedl, že skutečnost, že správní orgány neuvedly, odkud konkrétně informace čerpaly, je v souladu s účelem jejich utajení.

[5] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). V ní zrekapitulovala dosavadní průběh řízení a uvedla, že i nadále trvá na tom, že otázku věrohodnosti a přesvědčivosti utajovaných informací posoudila zcela v souladu s judikaturou správních soudů. Má přitom za to, že v těchto utajovaných informacích lze nalézt takové údaje, které jsou dostatečně konkrétní a relevantní pro závěr, že žalobce byl skutečně v určitém spojení s činností zločinecké skupiny. Utajované informace, jež byly podkladem rozhodnutí, podle ní vypovídají o tom, že žalobce představuje bezpečnostní riziko pro Českou republiku, a odůvodňují tak zamítnutí jeho žádosti o zaměstnaneckou kartu. Nesouhlasí se závěrem městského soudu, podle kterého správní orgány žalobci nesdělily podstatu důvodů, pro které představuje bezpečnostní riziko. Nesouhlasí ani s tím, že by mu svým postupem upřely efektivní obranu ve správním řízení. Žalobce měl možnost se vyjádřit, zda služeb organizované skupiny využil či nikoli. To však neučinil.

pokračování

[6] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelčina argumentace neodpovídá kasačnímu důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož nenapadá žádný právní názor městského soudu, ale pouze obecně rozporuje skutkové úvahy a závěry, které soud v rozsudku uvedl ohledně obsahu utajovaných informací.

[7] Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti a dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost je ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná. Podle tohoto ustanovení platí, že *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

[8] Nejvyšší správní soud předesílá, že téměř totožně formulovanou kasační stížnost shledal nepřipustnou již v usnesení ze dne 13. 11. 2024, č. j. 3 Azs 51/2024 - 40. Předmětem sporu mezi žalovanou a vietnamským žadatelem o zaměstnaneckou kartu byla v uvedené věci rovněž otázka, zda správní orgány žadateli sdělily podstatu důvodů zamítnutí jeho žádosti založeném na utajovaných informacích. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku poukázal na to, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční a principem *vigilantibus iura scripta sunt*, jejichž projevem je stěžovatelova povinnost označit rozsah, v jakém napadá rozhodnutí krajského soudu, a skutkové a právní důvody tvrzené nezákonnosti.

[9] Této povinnosti stěžovatelka ani v nyní posuzované věci nedostála. Nejvyšší správní soud v kasační stížnosti nenalezl žádnou věcnou polemiku se závěry městského soudu, přestože její obsah tvoří tři strany textu. Stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že napadený rozsudek považuje za nezákonný z důvodu nesprávného právního posouzení, avšak neuvádí již, v čem by měla nesprávnost závěrů městského soudu spočívat. Skutečnost, že stěžovatelka zkoumala, zda předmětné utajované informace vykazují znaky věrohodnosti a přesvědčivosti, nesprávnost soudních závěrů nezpochybňují. Městský soud totiž stěžovatelčino rozhodnutí nezrušil proto, že by tuto skutečnost nezkoumala, ale proto, že žalobci nesdělila podstatu důvodů zamítnutí žádosti. S důvody rozhodnutí se ze stejného důvodu mívá i její přesvědčení, že v předmětných utajovaných informacích včetně jejich doplnění lze nalézt takové údaje, které odůvodňují závěr, že žalobce skutečně byl v určitém spojení s činností zločinecké skupiny.

[10] Řádnou kasační námitkou není ani stěžovatelčin prostý nesouhlas se závěrem městského soudu, že žalobci nesdělila podstatu důvodů zamítnutí žádosti, neboť ani v tomto případě není zřejmé, z jakého důvodu s právním názorem městského soudu stěžovatelka nesouhlasí. Absence této argumentace Nejvyššímu správnímu soudu neumožňuje, aby se úvahami městského soudu z hlediska jejich zákonnosti zabýval, neboť není oprávněn (a ani povinen) za stěžovatelku důvody tvrzeného nesprávného právního posouzení domýšlet.

[11] Kasační námitkou konečně není ani stěžovatelčino tvrzení, že správní orgány žalobci neupřely efektivní obranu ve správním řízení, jelikož se žalobce mohl vyjádřit, zda služeb organizované zločinecké skupiny využil či nikoli. Městský soud v odst. 25 a 26

odůvodněném rozsudku vysvětlil, proč efektivní obrana nebyla možná. Na jeho argumentaci však stěžovatelka v kasační stížnosti nereaguje. Pokud má za to, že žalobce dostatečně informovala a že mu tím umožnila účinnou obranu ve správním řízení, měla v kasační stížnosti uvést, co konkrétně žalobci sdělila, kdy a kde tak učinila a proč takové sdělení považuje za dostatečné. Nic z toho však neučinila.

[12] Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že nebylo namístě stěžovatelku vyzývat podle § 109 odst. 1 s. ř. s. k odstranění výše uvedených vad. Podle usnesení kasačního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 - 63, č. 4051/2020 Sb. NSS, slouží § 109 odst. 1 s. ř. s. k tomu, aby zajistil doplnění kasačních důvodů u těch kasačních stížností, které jsou podány jako blanketní, tj. které neobsahují vůbec žádnou argumentaci, ani pokus o ni. Postup podle tohoto ustanovení tedy není určen k tomu, aby soud, který obdrží text představující se jako zdůvodněná kasační stížnost, pedagogicky vedl právního profesionála zastupujícího účastníka v kasačním řízení (včetně pověřeného pracovníka stěžovatele), upozorňoval ho na smysl kasační stížnosti (který je zřejmý ze zákona) a nabádal ho k vylepšení jeho argumentačních dovedností.

[13] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřipustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s., jelikož se opírá o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 odst. 1 s. ř. s. V souladu s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona ji proto odmítl.

[14] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 3, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 15. ledna 2025

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu